

цитѣ; единъ дири жената си, жената гледа за мъжътъ си, и всякой се труди да намѣри своитѣ за да избѣгне турския гнѣвъ.

Когато казацитѣ се сражавали съ черкезитѣ и прикривали бѣгството на българското население, отъ което до 300 д. се били измъкнали вече къмъ Севлиево и Търново, башибозуцитѣ нахлули отъ другата страна и населението останало окръжено.

Гнѣвътъ на башибозуцитѣ положително не е ималъ предѣлъ. Тѣ съ пищовитѣ си убивали, съ ятаганитѣ рѣзали, на мъже, жени и дѣца главитѣ цѣпили, а пакъ въ грабежа единъ други се надпреварвали. Онзи българинъ въ когото не намирали пари, съ голѣма яростъ го убивали.

Като се вършило това въ една отъ улицитѣ, църковния звонъ ударилъ и мнозина отъ избѣгналитѣ вънъ изъ града, помислили, че турцитѣ сж побѣдени, завърнали се надирѣ, нѣ тѣ били горчиво измамани и за тѣзи измама, скъпо заплатили. Башибозуцитѣ щомъ изпълнили църквата, за да привлекътъ населението около себе, ударили клѣпалото и наедно съ черкезитѣ се впуснали да убивать, колятъ, безчестать и да грабять.

Казацитѣ стѣпка по стѣпка напускали града и само подъ тѣхното прикритие имало възможность за безопасно избѣгване, а всякой, който бѣгалъ по коя и да била друга улица, той попадалъ въ ржцѣттѣ на безчеловѣчнитѣ черкези и башибозуци.

Нѣкои отъ гражданитѣ мъжки се бранили, много турци отъ кхщята си истрѣпали, нѣ и тѣ били на кѣсове съсичани или на огънь предавани.

По освобождението си градътъ Ловечъ е далъ слѣдующитѣ жертви, между които имало доста дѣца, 80 д. старци, а жени само 19.

Абаджи Доко,	Арабаджи Вълко,	Бенко Ташковъ,
Анастасъ Дочовъ,	Баба Вѣца Дяволката,	Банчо Бекяра,
Анастасъ Стоенчевъ,	Баба Мария Радкова,	Богданъ Павловъ,
Ангелъ Шопътъ,	Бочо Джамбазовъ,	Бенъ Петковъ,
Атанаска Вълкова,	Бочо Димитровъ,	Бояджи Димитръ,
Ангелъ Вълковъ,	Бочо Колевъ,	Бояджи Стайко,
Ангелъ Коновъ,	Банчо Гечовъ,	Вълчанъ Геновъ,
Андреа Тодоровъ,	Братунъ Вълковъ,	Василъ Петровъ,
Атанасъ Драговъ,	Бочо Митевъ,	Василъ Калевъ,
Ангелъ Ивановъ,	Банчо Пеневъ,	Вълко Мичовъ,